

«La dignitat, és com el blat madur!»

«Per què no hi ha un lloc honorable pels nostres ?vells?? Per què els hem convertit en invisibles?»

El Joan i La Teresa són dos avis entranyables que cada dia me'ls trobo asseguts al parc, entre el soroll d'una ciutat que els ignora, són invisibles? Estan propers als 100 anys, però es mantenen molt valents i amb el cap força clar. Impassibles i serens no volen fer nosa.

És la saviesa adormida, abandonada. Les estacions, el temps ha fluït de forma inflexible pels seus cossos. La Teresa te més memòria que el Joan, malauradament, i amb els seus cabells ben blancs, mig despentinats, en peu de guerra, i tota vestida de gris, amb una roba que encara fa olor d'haver-se rentat a mà, dissimula amb dignitat i bellesa, aquell cos feixuc i doblegat pel temps.

Les mirades de complicitat entre ells dos són com estels brillants. Es continuen donant la ma, no es deixen, com si tinguessin 20 anys. Unes mans gravades amb profundes clivelles, com camins incerts, llaurats pel temps, que com a llibres oberts, podrien explicar tota la nostra història (guerra, molta guerra i lluita i més lluita, dictadures, pobresa, fam??). Rosegons de vida que poden omplir un tractat de ciència.

Amb tristesa es miren aquells carrers, ara plens de cotxes, soroll i indiferència, recordant quan s'omplien, cada tarda, de cadires i alguna taula, als portals de les cases amb quartos de reixa. I la gent la feia petar, fins a l'hora de sopar (i a l'estiu fins més tard), mentre la mainada jugava i es socialitzava, de veritat. La gent es comunicava, amb formes ?humanes?.

La dura i honorable soledat fa que els records desfilin encara pels seus caps, com espectres que apareixen i desapareixen. Només es trenca aquest ritual quan apareixen infants, sols o acompanyats a la plaça, llavors, els seus ulls cansats es banyen amb la llum de la tendresa? Però cap d'ells gosa acostar-se a aquells dos avis per regalar-los ni un somriure. Continuen sent invisibles.

Miren al seu voltant, amb tristesa, ja no queden fàbriques, no queden botigues, la gent no es coneix, ni se saluda, només viuen aquí (circulant com ?autòmats?) per carrers d'asfalt esclavitzant, no hi fan vida.

La Teresa i el Joan, venen de massa lluny, com el vent foraster. Els seus records fan olor de rovell. No importen a ningú, malgrat ser HISTÒRIA I MEMÒRIA. Tenen massa amics dormint a les fosses del cementiri, castigats amb l'oblit més cruel. La llum del passat és irrespirable de vegades. Són víctimes de la impostura d'una societat que es permet menysprear la sapiència que dona sentit a la vida, que t'ensenya a estimar el futur davant els bàrbars i ineptes que només adoren el present i allò material.

Davant la inevitable decadència que els envolta es resisteixen a rendir-se (són forts, la vida els ha esculpit, pas a pas) i amb els seus ulls de vidre molt fràgil criden desesperadament, amb mots de silenci per una Revolta dels Valors Humans, que torni la DIGNITAT a l'ésser humà. És el cru hivern de la vida, on uns cossos plens de tendresa, reclamen, inútilment, ser refugi de tot i de tothom:

Per què no hi ha un lloc honorable pels nostres ?vells?? Per què deixem que el blat madur es podreixi als magatzems de productes INÚTILS, per a la desafecció i la insensibilitat?? Per què hem convertit en invisibles als ?avis?, a la gent gran?? PER QUE LA GENT JA NO ENS

SALUDEM PEL CARRER???